

Ahti Halkka

Oasiksen keikalla Dublinissa

Suomi on siitä erikoinen paikka, että täällä ei kesäisin aurinko laske lähes ollenkaan. Auringon laskemattomuus tekee illoista epäilyttäviä – kun on tottunut pidempiin varjoihin ja pehmeämpään valoon. Joka ilta tuntuu kuin olisi taivaassa, jos sellaiseen uskoo, tai vähintäänkin jossain siirtymäkohdassa tämän ja toisen elämän välillä.

Harva kuitenkin tietää ettei se aurinko joka tänään nousee ole se sama Aurinko joka edellisenä päivänä laskee.

Maapallo ei nimittäin ole litteä vaikka niin voisi ehkä luulla. Se on enemmänkin pyöreä niin kuin jalkapallo, ja kun Aurinko laskee, se kiertää vain maapallon ympäri siitä näkökulmasta, josta katsomme sitä, ja tulee aamulla taas toiselta puolelta esiin.

Eräs suomalainen tutkija, P. E. Kosola, riiteli tutkijainliiton kanssa pitkään siitä, kiertääkö Maa ja pysykö aurinko paikoillaan vai pysymmekö me paikoillamme ja aurinko kiertää meitä. Riita jatkui vuosikausia: Tutkijainliitto vetosi jatkuvasti siihen että Kopernikus oli satoja vuosia sitten sanonut Maan kiertävän aurinkoa joten niin oli tietenkin oltava. Kosola taas vetosi siihen että ”vahvasti kyllä näyttää siltä että Aurinko kiertää maata” ja kehotti Tutkijainliiton edustajia ”katsomaan ulos” ja ”käyttämään omia aivojaan”, mihin taas liitto vastasi Korpenikusetuksella.

Kopernikusetus on akateemisessa maailmassa laajasti ilmenevä käytäntö, jossa kahdeksan tai yhdeksän ihmistä asettuu juoksemaan yhden vapaaehtoisen ympäri eripituisilta säteiltä. Samalla he hokevat höyryisesti sanoja Aurinko ja Kopernikus niin kauan että keskelläolija murtuu.

Nämä ovat niitä loputtomia kysymyksiä joihin emme taida ikinä löytää varmoja vastauksia.

Kun aurinko aamulla nousee, se ei ole enää sama aurinko vaan ”Maillésta” Maan toimipisteelle saapunut vuorotyöläinen. Vuoronvaihdos toteutetaan silloin kun ihminen ei näe aurinkoa vaan se on taivaanrannan alla, näkymättömissä. Vaihdos on täysin ja todella verrattavissa siihen kun kaksneljähoo-Alepan iltavuorolainen saapuu taukotilaan työvuoronsa päätteeksi ja toivottaa seuraavan taistelijan tervetulleeksi; paitsi että aurinkojen vuoronvaihdossa tapahtuu pieni Viive.

Noin kolmen minuutin pituinen Viive johtuu siitä että aurinkojen kotikuntaan, niin sanottuun Aurinkokuntaan, eli oikealta nimeltään Mailléen, kestää Maan toimipisteeltä noin yksi ja puoli minuuttia. Myös Maillésta Maan toimipisteelle auringolla kestää matkassaan yksi ja puoli minuuttia, eli vuoronvaihdokseen menee yhteensä: kolme minuuttia! Noin kolme minuuttia. Ja taidan tietää mitä ajattelette senkin työnantajat! Että miksi töihin menevä aurinko ei saavu työpaikalleen eli Maan toimipisteelle etuajassa niin kuin reippaan työntekijän kuuluu. Ajoissa ollessaan voi myös ihanan leppoisasti valmistautua alkavaan työpäivään ja sen tuomiin sopiviin haasteisiin!

Mutta minä kysyn vuorostani teiltä että miltä se sitten näyttäisi, jos kaksi aurinkoa paistaisi hetkellisesti samanaikaisesti, ja vielä, jos toinen Aurinko odottaisi ensimmäisen auringon takana tämän vuoron loppumista. Voiko taivaalla muka olla kahta aurinkoa?

Maillé, eli niin sanottu Aurinkokunta (vaikkakin ihmiset ovat varastaneet tämän sanan omiin itsekkäisiin tarkoituksiinsa), on keskikokoinen, pinta-alaltaan noin Irlannin tasavallan kokoinen kunta jossa lähes kaikki Maan toimipisteellä paistavat auringot asuvat. Maan toimipiste on Maillésta katsottuna toiseksi lähin Proxima Deen toimipisteen jälkeen. Moni kuitenkin suosii Maata Proxima Deen huonojen työolojen takia: siellä haisee, on kuuma, eikä siellä kuulemma ole kovinkaan eläväinen meininki.

Monet auringot ovat myös sanoneet ihan oikeasti rakastavansa ihmisiä, vaikka nämä osaavatkin olla varsin kiittämättömiä ja häijyjä.

Dublinin taivas on suuri, melkein niin suuri että tuntuu ettei sitä ole ollenkaan. Se on myös hermostuttavan valkoinen eikä yhtään sininen. Tämä valkoinen kuonaisuus taas saa nurmikon näyttämään yllättävän vihreältä, ja jokainen nurmikko täällä näyttää siltä että sen poikki ovat juosseet vuoden 1916 kapinalliset, vielä heitä ennen keltit ja siinä välissä moni moni muu.

Istun puun juurella tuhannen talon rivin ympäröimässä puistossa. Talot ovat kaikki aivan samanlaisia: niissä on kaksi kerrosta, kaksi kolmiomaista harjakattolopaketta, kaksi ovea ja tiiliseinä. Huomenna on Oasiksen keikka.

Taidan olla niitä jotka kirjoittavat kaikkiin teksteihinsä jonkun tarinan. Se on lipsahdus, ja haluaisin päästä tästä pakonomaisesta tarpeesta eroon mutta se tuntuu olevan jossain varsin syvällä luonnossani. Ehkä se liittyy jotenkin siihen että koen asiat usein tarinoina: siis jonkun asian muuttuminen toiseksi, ja se, mitä tämän muutoksen aikana tapahtuu – se on tarina. Tuuli kulkee puhaltaessaan paikasta X paikkaan Y. Aallot muuttavat koko ajan muotoaan. Collinswoodin talot rappeutuvat hiljalleen, aika poraa niitä. Mikään ei ole ikinä samanlaista tai pysyvää.

Oasista katsomassa Dublinin Croke Parkilla on 80 000 ihmistä. Stadion täytetään viikonlopun aikana kaksi kertaa, joten Oasista katsomassa on tänä viikonloppuna yhteensä 160 000 henkeä. Niiden 160 000 ihmisen joukossa ovat ystäväni Naula, Kalle ja minä.

Oasista ennen vetävät englantilainen indierockbändi Cast ja The Verve -bändin vetonaula Richard Ashcroft. Richard Ashcroft on mieletön, aivan kuin jokin pimeä voima. Etenkin The Verven *Urban hymns* -albumilta tutut kappaleet ovat yleisön keskuudessa suosittuja. Setin jälkeen Ashcroft nostaa huulilleen Guinness-tuopin eikä irrota siitä kunnes viimeinenkin pisara pimeää juomaa on kadonnut lasista. Sitten hän nostaa kätensä ilmaan voiton merkiksi. Castin setistä minulla ei ole paljoa sanottavaa, muun muassa siksi että kävimme sen aikana ystäväni kanssa ostamassa itsellemmekin muutamat mukilliset Guinnessia emmekä olleet kuulemassa kaikkea Castilta.

Richard Ashcroftin ja Oasiksen välissä on noin puolen tunnin mittainen tauko, joka toimii eräänlaisena välitulana johon kaikki stadionin 80 000 henkeä yhdessä putoavat. Nämä ovat niitä hetkiä joiden takia auringot aina palaavat Maillésta Maahan.

Kaiuttimista räjähtää soimaan irlantilainen kapinahenkinen kappale *The Auld Triangle*. Kaikki laulavat mukana, minäkin ystäväieni kanssa vaikka emme osaa sanoja. Kuulimme kappaleen muutama päivä sitten eräässä keskustan pubissa mutta emme silti osaa sanoja. *The Auld Triangle* tuo mukanaan yleisen tajuamisen siitä että tämän jälkeen lavalle saapuvat Gallagherin veljekset sekä Bonehead ja kumppanit. Oikeastaan Oasis bändinä on parhaimmillaan juuri siinä mielessä että sen musiikki tuo mukanaan lupauksen tulevaisuudesta, joka on jo itsessään lohduttava ajatus.

Oasiksen soittaessa aurinko laskee, ja viimeisten kappaleiden kohdalla taivas on jo ihan musta.

En ainakaan muista kuulleen koko Oasiksen setin aikana yhtään Liam Gallagherin ääntä, vain valtavan määrän yleisöä. Muistan vain liikkuvat valot ja vilkkuvan ihmismassan. Mutta se ei haittaa – eihän musiikkia kuullakseen tarvitse kuunnella musiikkia, eikä sitä laulaakseen tarvitse osata sanoja.

Keikan jälkeen menimme ystäväieni kanssa oranssiin publiin Dublinin keskustassa ja tanssimme siellä kunnes meidät heitettiin ulos.